

0:12 Dnes je čtvrtek 5. prosince 2019 a pro Příběhy našich sousedů nahráváme vzpomínky pana Romana Hrudky. Nahráváme v naší základní škole. Jsme tým ze Základní školy v Jihlavě, Jungmannova 6, příspěvková organizace, vede nás Magistr Pavel Koreň a naše jména jsou Laura Diňová, Jamelia Zamparo Rossa, Sára Siváková a Kristýna Siváková. Pane Hrudko, kdy a kde jste se narodil?

Tak jsem se narodil v Praze v dubnu 1938. Za rok na to nás obsadili Němci, že jo.

01:01 Žil jsem v rodině technického úředníka a podnikatele. Můj tatínek byl tuplovanej inženýr, protože můj děda byl vrchní inspektor na dráze ve Vídni a taťka vystudoval ve Vídni strojní fakultu. A když pak přišel rok 1918, tak se odstěhovali zpátky do Čech z Vídně. A děda dělal vrchního inspektora na dráze v Praze. A táta vystudoval další fakultu elektro, takže byl prostě šikovnej mužskej a uměl navíc pět řečí. Bohužel mi umřel v roce 1944, když mi bylo pět let. A tak jsme zůstali s mámou a se sestrou sami.

02:05 Pak přišlo osvobození, rok pětáctýřicet. A přišla strašná událost, kdy moji sestru, šla s kamarádkou ze školy a jeli Rusové, byli opilí a prostě zadržli zadním kolem v přívěsu, ten přívěs se převrátil na ty holky a obě dvě zahynuly. Takže moje mamka se nervově zhroutila, zhubla na 41 kilo, šla po ulici a upadla, protože ze svejch, já nevím, 65 šla na 41. Byla nervově úplně mimo. Takže jsem bohužel musel jít do dětského domova. Dětský domov na Hradčanech, furt existuje. Byl jsem v dětském domově a pak přešel k Selezíánům. Znáte Selezíány v Kobylisích? Strašně krásná organizace.

03:00 Vedl je don, tedy patron byl don Bosco, a tam jsem byl do nějakých, já nevím, asi do 2. ročníku. A potom maminka se dala do pořádku a přes známé získala velice dobré místo v Karlových Varech. Takže jsme se odstěhovali do Karlových Varů a tam jsem dochodil školu. Tam jsme měli pana ředitele, který byl velice hudebně nadanej, postavil sbor a já, protože jsem dobře zpíval, tak si mě vybral jako sólistu. A následně potom si mě vybral profesor Ota Čermák, kterej byl varhaník známej, a mimo jiné hudební skladatel.

04:00 A tak mě zařadil taky do svého sboru. A tam jsem už zpíval takový ty různý náboženský písňe. Třeba na Vánoce s tím sborem jsem zpíval jako kluk ještě s tím vysokým hlasem. A prostě velice mě těšilo zpívat. Chodil se na mě dívat ten učitelský sbor. A tak jsem se rozhodl, že půjdu na konzervatoř. Všichni mně to doporučili. Dokonce jsem za sebou takový špičky, protože nejdříve mě poslali k panu Khünovi, to byl dětskej odborník na hlasy. Ten říká: „Tak jakou umíš písničku?“ A dal mi háčko. „Umíš hymnu?“ a já jsem řekl, že samozřejmě.

05:00 „Tak zazpívej mi hymnu.“ Tak jsem zazpíval hymnu a zazpíval jsem mu dvě a půl oktávy. To se mu hrozně líbilo. Říkal: „Výborně. Ty musíš jít na konzervatoř.“ Tak jo. Dostal jsem doporučení od něj, od profesora Čermáka, od profesky Baserový, profesorky Červený. Takový jsem měl doporučení. A když jsem opouštěl takzvanou, tenkrát byla obecná a měšťanská škola. Měšťanka byla jako čtvrtý ročník, devítka, dá se říct. Pak byly takový závěrečný zkoušky. Na

těch jsem obstál a byla tam taková komise. A ta komise se prostě rozhodovala o tom, jestli tě vezmou na školu, nebo ne. A voni se podívovali, jak je můj původ. A ten se jim krutě nelíbil.

06:04 Protože táta byl navíc podnikatel, inženýr, měli se strejdu v Kralupech nad Vltavou letiště a fabriku na letadla lehký. Takže vůbec to nepřipadalo v úvahu. A taková ta žena z lidu, jak se říkalo, takovej ten uličnickej výbor, jak jsme říkali místo uliční výbor, taková ta zástupkyně, ta řekla: „ V žádným případě – doly, hutě, zemědělství, stavebnictví – odchod.“ A bylo to vyřešený. No tak jsem prostě šel na stavebnictví. A protože jsem měl celkem slušný vízo Tak jsem šel na tu elektro do OUSPZ Cheb. Odborné učiliště státních pracovních záloh.

07:01 Tam jsem se potkal s Goťákem. Byl můj bažant tak zvanej. Byl o rok mladší, jako Karel Gott. A tak prostě jsem se vyučil a přišel jsem na umístěnku, to jste nemohli jít kamkoli, na Karlovy Vary – horní nádraží. Protože tenkrát jsem odsud byl. A já jsem tam byl jedinej vyučenej, všechno to byli zaučený chlapi. A já jsem jim měl dělat šéfa, čerstvě vyučenej kluk. A oni: „Hele, mladej, nemysli si, že na nás budeš vyskakovat.“ A byl tam takovej velice šikovnej šéf a ten říkal: „Hele, takovej šikovnej kluk, tebe by bylo škoda, udělej si mistrovskou průmyslovku.“ Tak jsem se přihlásil na večerní průmyslovku.

08:00 A udělal jsem si prumku. Ale ani to se nelíbilo soudruhům. Ty prostě dělnická třída. To byl opravdu režim šílenej. Kdo se jim nelíbil, tak byl prostě na černej listině, konec. A já jsem měl i v zahraničí příbuzný a to byl malér. No takže jsem začal pracovat tam. A šel jsem na vojnu. A vojnu jsem absolvoval velice dobře, protože jsem byl v tom dětským domově a u Seleziánů, takže jsem byl zvyklej žít v kolektivu. Tam byli kluci, který proplakali noci, maminko, a tohle. Protože na vojně je ten dril dost vostrej. A teď ty o rok starší kluci. Byla vojna povinná na dva roky.

09:02 Ty starší prostě zneužívali toho, že jsou mazáci takzvaný. Nám říkali holubi a museli jsme, já tedy ne, takový ty slabší povahy, museli jim sloužit. Nebylo to hezký. Takže některý kluci plakali a tak. No a já jsem byl zvyklej. Z toho děcáku, takže pro mě to nebyl žádný problém. Takže jsem vojnu absolvoval úplně bez problému. Šel jsem do poddůstojnický školy, že jo. Pak jsem dělal velitele družstva, velitele čety a pak velitele záložáků., když přišli, a nakonec, protože se u nás utopil kluk, kterej dělal tak zvanýho dozorčího zdravotníka. Ten musel odebírat vzorky stravy.

10:00 Kdyby náhodou vznikla nějaká epidemie. Ta strava musela být 24 hodin v lednici a braly se pak vzorky, jestli to nebylo z toho. A běžně taková služba na ošetřovně, když se někdo zranil, jinak se posílalo k doktorovi nebo tam přišel doktor. A tak hledali někoho, než přijde ze školy další, že jo, kdo by dělal dozorčího zdravotníka. Ptali se, kdo má nějaký dlouhodobý kurz jakoby zdravotnickej. A já jsem, protože jsme se pohybovali v kolejišti, musel mít

dlouhodobej zdravotnickej kurz. A dělal jsem navíc takový partáka, takže jsem musel mít zdravotnickej průkaz a kurz, šestinedělní.

11:01 No tak jsem se přihlásil a začal jsem dělat dozorčího zdravotníka, což bylo úžasný. Schvaloval jsem stravu a moji kluci, kamarádi, se všichni měli dobře. Protože když tlačily boty, tak za mnou přišel, já jsem jim napsal lehkou obuv. Nebo když se potřebovali vyspat, tak KHCD – katar horních cest dýchacích, to má každej voják celou vojnu, tak jsem mu napsal KHCD 38,2 a zůstal na ošetřovně. Dva tři dny se vyspal. Takže obliba velká. Pak jsem se vrátil z vojny a toužil jsem se vrátit do Prahy.

12:00 Takže jsem políbil maminku a řekl jsem jí: „Mami, já se vrátím do Prahy.“ A protože můj tatínek byl velice oblíbenej co by šéf, tak se mně ozvali ty pracovníci, tenkrát to byl Prumstav Praha, a byli tam zaměstnanci, kteří byli u něj, u táty, takže říkali. Já tam chodil jako kluk mlátit do stroje, oni si mě pamatovali, tak říkali: „Přijď k nám, my potřebujeme odborníky.“ Tak jsem přišel do Prumstavu a dělal jsem nejdřív na automatických regulace klimatizace a měření. A navíc můj taťka spolupracoval s firmou Honeyvel, to byla velice známá firma švýcarská.

13:00 Tak jsem, když byla v Brně výstava těchhle těch zařízení, tak jsem se tam seznámil s pánem, kterej byl, utekl do Švýcarska taky, ale mluvil česky, původem, tak jsem mu říkal, že můj táta s nima spolupracoval. A on říkal: „Počkejte,“ zvedl telefon a volal prostě s nějakým pánem. Přišel takový starší pán, ten neuměl česky, ale říkal, že velice dobře se pamatuje na pana inženýra Hrudku, máho tátu. Tak prostě takové veliké souznění a dostal jsem od nich veškerý ty prospekty a v tu ránu jsem byl velká hvězda v Prumstavu, protože jsem znal tyhle ty přístroje.

14:00 No tak jsem dělal v Prumstavu, jezdil jsem po světě a pak přešel ředitel, tak dva další lidi, které jsem znal, takoví ti nejbližší pro mě, přešli do Armabetonu Praha. Tak jsem šel do nima do toho Armabetonu. No a tam jsem byl třicet let, prakticky až do osmdesátýho devátýho. A tam jsem nejdřív dělal šéfmontéra, pak jsem dělal, protože jsem měl tu průmyslovku, vedoucího dílen a pak vedoucího dokončovacích řemesel. To byli elektrikáři, instalatéri, topenáři a dva zedníci. A prostě jsme dokončovali po řemeslnících. Byla to velice zajímavá práce.

15:00 Tak jsem dělal takovýho šéfa a měl jsem padesát lidí. A pak jsem v osmdesátým devátým se rozloučil, Armabeton se rozpadl. To různí takoví ti náměstci to rozkradli. No a tak jsem, protože moji dva kluci už byli, mám dva syny, to jsem neřekl, jednomu už je čtyřiapadesát a jednomu padesát a mám vnoučátka, tři. Jedna je v tý Francii, jedna je ta, co chodí s tím a pak jeden kluk, co je zamilovanej do těch Japonců.

16:01 No a tak prostě, u čeho jsem to skončil, hergot. Jo u toho Armabetonu, jak se rozpadl, tak kluci začali dělat starožitnosti. Tak jsem prostě udělal dva obchody, tři, protože jsem stavař taky, mimo jiné. Ještě jsem si udělal večerní

stavařinu. Tak jsem udělal tři kšefty, každý kluk dostal jeden kšeft a manželka jeden kšeft. Kluci z toho tedy vypadli po čase, protože jako na místě je to nebavilo. Tak teď jezdí po světě.

17:01 V podstatě každý mají velký auto a jezdí po různéj těch, kde se vystavuje, nejenom kde se vystavuje, ale komisní zbožím tam prodává.. Tak prostě vykupují, nakupují a tak dále a prodávají zase, jo. A žena, ta má svůj obchůdek a ta je tam furt. To je takovej moc hezkej obchod, jak jsem vám říkal, tam se zastavte, protože je to fakt moc pěkný. Takovej šikovnej, lidi tam moc rádi choděj, hlavně Japonci, ty to tam milujou. Protože on tam přišel nějaký profesor Japonce a byl v tom původním japonským oblečení.

18:00 Měl takovou tu sukni a tak. Manželka mu říkala madam, protože ho nepoznala. A on se s ní seznámil a skamarádil a pak přišel do toho, zavolala vnuka, aby si mohli povídat, že jo. Protože vnuk má zkoušky v Hamburku, umí tedy perfektně japonsky. To byl nějaký profesor ze školy, šikovnej chlap, a tak normálně udělal to, že v Tokiu to dal, vyfotil manželku i ten obchod, jí za pultem a obchod z venku, a dal to do nějakýho měsíčníku, kterej tam pravidelně vychází. A oni se jí tam ty Japonci hrnou a dělají obrovské kšeft, jo.

19:00 Prostě je to hezký. Slováci tam rádi choděj. Dokonce se nám Slováci omluvili za Babiše. „Paní Hrudková, odpusťte, za Babiše se omlouvám.“ To bylo hezký. Takže kluci pracujou takhle, jsou ženatý oba dva, mají tedy vnoučata, jsem říkal, že jsou tři. Ta jedna je v tý Francii, vzala si Frantičku. Druhá chodí s tím Indem a tan vypadá na Japonku, jak to tak vidím. Takže je to taková zajímavá záležitost.

20:00 A protože já jsem nikdy nemohl zpívat, tak jak bych chtěl. Tak jsem zpíval takhle s kamarádama u piva, že jo, protože jsme taková parta dobrá, bezvadná, hlavně na lyžích. Tak jsme jezdili i různě po Česku. Jednou jsme jeli do Jindřichova Hradce, tam jsme obcházeli hospody a juchajda. Šli jsme po chodníku a najednou z jednoho okna: „Chlapci, vy jste nějaký veselí a copak se děje?“ My říkáme: „Je nám krásně na světě, tak co, jdeme, navštívíme restaurace.“ „My taky zrovna slavíme, naše paní vedoucí má padesátku.“ Tak jsme říkali, že jí blahopřejeme. Ona říká dobře, ale nějaký dárek by to chtělo.

21:00 Kluci na mě, hele, to musíš udělat. Tak jsem si v Jindřichově Hradci na frekventovaný silnici klekl, dal jsem si kapesníček, klekl si na jedno koleno a zazpíval jsem jim vyznání lásky Závišovy písně. Ona hrozně děkovala a pojd'te všichni nahoru a pojd'te si s náma dát. Tak jsme tam byli s těma děvčatama. To byla nějaká taková, tam dělali stříhy. Takový dlouhatánský stoly, na konci obrovský bubny s látkou, s klikou a oni odtočili kus látky, na to položili stříhy.

22:00 No načež teda se tam tancovalo, popíjelo. Přišel takovej chlap, to bylo ještě za komunistů, a říká: „Tak soudruzi dost, tohle tady nepůjde, tohle je pracovní provoz tady, a tohle je soukromá záležitost.“ A vedoucí mi říká, už jsme si tykali: „Nemůžeš s tím něco udělat?“ To byl náměstek toho podniku. A já jsem říkal, tak já to s tím blbcem zkusím. Tak jsem za ním přišel a říkám:

„Hele, nech toho, my se dobře bavíme!“ „Soudruhu, co si to dovoluješ!“ Já jsem říkal, co si to dovoluju a vzal jsem ho a vodnes jsem ho na záchod, tam jsem ho zamknul a bylo po ptákách. Von tam vykřikoval, pak tam usnul. Takže takovýhle příhody.

23:00 Vždycky, když byla nějaká legrace, tak jsem musel zpívat, nějakou opileckou píseň třeba, nebo nějakou tramskou a tak dále. Furt to ve mně je. Protože jsem si postavil srub na Sázavě, velkej, 75 metrů obytné plochy, to je docela slušně velký a velkou terasu, tam slavíme veškeré narozeniny, tyhle ty věci. To byla osada Montána, je známá, tak tam se zpívá s kytarou. Tak to je taký moc fajn. Za mlada jsem taky dělal otužilectví.

24:00 V Praze je klub otužilců a potápěčů a jsem dělal hlavně to potápění. Ale když bylo třeba třicet pod nulou, takže pod ledem a takhle. Mám tady fotky, uvidíte. Pak jsem toho musel nechat, protože už je mi dost. Jinak taky jsem byl v Sýrii vyslanej od Armabetonu, byl jsem v Indlibu, kde se teď bojuje. Tak tam jsem byl půl roku. Takže jsem docela poznal mentalitu islámu, hrozná mentalita.

25:00 Oni prostě jsou, jsou takový, furt se modlej. Já třeba, když jsem tam přišel poprvé, 40 nad nulou, horko, rozepnutá košile, krátký kalhoty, vešel jsem do města a najednou po mně kameny, kamínky teda. Já si říkám, co se děje. Tak jsem se zeptal toho jednoho, co jsem ho zaškoloval do řízení. Říkám: „Achmede, prosím tě, co se děje, vo co jim jde?“ On říká: „Hele my nemůžeme dopustit, aby tvůj obraz zůstal v srdcích našich žen. To my nemůžeme dopustit.“ To bylo hezký vysvětlení, co.

26:00 Takže tam jsem se seznámil s klukem, kterej se neuměl potápět, tak jsem ho učil potápět. Jezdili jsme na tak zvané Brtislám, bílé skály. Tam kousek měl ten Hafiz Asás, jejich prezident, vilu, a my jsme kousek, ani ne kilometr odsud, jsme měli ve skále takovej převis. Tam jsme spali, lovili jsme ryby harpunou. Třeba strašně dobrá je muréna, je takovej úhoř, jo, tam byly až dvoumetrový, ale to už bylo nebezpečný. Do metru, to se dá lovit. Pak jsem vyrobil takovej rošt, tak jsme to grilovali. Prostě bylo to pěkný. A ještě ze života zajímavýho bych vám řekl.

27:00 Jak jste se seznámil s manželkou? Jo, to bylo zajímavý. Protože já jsem měl kamaráda, kterej se čerstvě rozvedl. Mně už bylo osmadvacet, já jsem to nepřeháněl. To už v té době bylo takový dost divný, když byl člověk svobodnej. Tak jsem s ním šel, byl takovej smutnej, čerstvě rozvedenej, do jedný takový krásný vinárny. A tam jsme koukali po holkách. A vedle seděly dvě a ta jedna blond'atá se mi líbila. A von pro ni furt chodil lampasák, tedy důstojník.

28:00 A ono na ní bylo vidět, jak jí to nesedí. A tak jsem prostě vstal a šel pro ni. Von už byl na cestě a ona prostě ne, šla se mnou. Tak jsme si povídali, ona studovala pedagogickou fakultu, šikovná holka. Tak jsme si pokecali, pak jsem jí doprovodil domů. A ona bydlela na tokovém strašným kopci a já bydlel v Podolí přes řeku, takže jsem to měl k ní tak dobré čtyři kilometry. Tak jsem ji odvedl domů samozřejmě jako gentleman. No a začali jsme spolu chodit. Já

jsem si od toho Prumstavu pořídil družstevní byt, tak už jsem byl docela jako partie, že jo. A tak jsme se prostě vzali.

29:00 Já jsem v té době si koupil starou aerovku a tu jsem dával dohromady, padesátku, nádherný auto. Ještě dneska vypadá nádherně. Dával jsem to dohromady a děti kolem mě na dvoře, že jo, strejdo, můžu si tohle... Já mám děti rád, takže žádný problém. A ona: „Člověče, ty máš ty děti tak rád a já jsem se dozvěděla, že nemůžu mít děti. Co ty na to?“ Já jsem říkal: „Se mnou budeš mít děti, kolik budeš chtít.“ A ona říkala: „Já tomu nevěřím, já mám strach.“ Tak se šla zeptat na gyndu, jestli je to tak zlý. A ten doktor, známý doktor, říká: „Prosím tě, proč bys nemohla mít děti.“

30:00 A tak bylo jedno takový hezký odpoledne, já rád vařím, tak jsem upekl kuře a flašku vína a tak, poseděli jsme, pojedli. A já říkám: „Já mám holka nápad. Podívej, jak je venku hezky. Co kdybych ti udělal kluka?“ A ona říká „To si děláš srandu, ne?“ Já jsem říkal: „Proč. Je krásně, jsme najedení, v pohodě, tak si uděláme kluka.“ Šla pak za nějaký čas k tomu gynekologovi a on říká: „Tak už věříš, že můžeš mít děti?“ A ona říká: „Opravdu?“ A tak byl kluk. A za tři a půl roku další, Honzík. Uvidíte, kluci pěkní. Takže mám dva kluky.

31:00 Já mám děti rád. Teď jsem byl ve Francii se podívat na to právníče. To vám musím ukázat, to stojí za to. To je ten právníček, kterej se jmenuje, má to královský jméno, Luis, a bylo mu šest neděl a ho takhle chovám a on na tu mou velkou ruku si položil tu ručičku, malinkou. Tak to žena vyfotila, je to hrozně hezký, jak na té velké ruce leží ta malinká ručička. A on je kouzelný a voňavej. Já k nim rád čuchám. Voní ty dětičky a už se těším, až budeme moct povídat.

32:00 To je taková záležitost, že oni dva mezi sebou mluví anglicky. Frantík s tou mojí vnučkou, vona ještě moc jako francouzsky neumí. Takový ty důležitý věci umí, ale běžnou hovorovou ještě ne. Takže oni spolu mluví anglicky. Ale malá chodí do školky, má tam kamarádky, s těma mluví francouzsky, táta na ni mluví francouzsky, máma česky, takže ona rozumí česky, ale odpovídá francouzsky. Takže my z toho nic nemáme. Tak se těším, až to povyroste a začneme mluvit trochu česky. Takže to bude hezký.

33:00 Jo jinak jsem taky dělal kaskadéra v Barandově. No já jsem dělal kde co. Hele, když má mít člověk bohatej život. Dělal jsem v tom Armabetonu. Takhle jsme měli dva stoly v té kanceláři. Naproti mně seděl nějaký Karel Engl, znávej volnostylař a kaskadér barandovskej. A tenkrát se točil Most u Remagenu, americký film. A točilo se to v Davlech. Protože ten most vypadá podobně jako v tom Remagenu. Tak Američani tam udělali ty věže, nakamuflovali, vybourali kus skály a prostě se točilo. A teď tam byl záběr, jak prostě jede na tanku, tank dostane zásah a on skočí z toho tanku a skáče do řeky z toho mostu.

34:00 A ty kluci kaskadérský, těm se do té černý vody nechtělo. Protože se to točilo i v noci, tak se jim do toho nechtělo a hledali někoho, kdo se potápí a plave a nemá s tímhle problém. Ten Karel na mě: „Ty přece se potápíš a plaveš

závodně, tak co bys nemohl. Dej se na to, budou za to prachy.“ Tak říkám: „Proč ne, rozpočet není nějaký valnej, žena bude ráda.“ Tak jsem tam šel a bylo za to dva a půl tisíce. Což tenkrát byl plat náměstka. To byly docela slušný peníze. A ty americký kaskadéři.

35:00 Ten jeden se jmenoval Roland a já Roman. Takže se mu to zdálo podobný. A tak jsme spolu jako hodili řeč. Já tedy moc anglicky ne. A on říká: „Kolik za to máš?“ Já mu řekl dva a půl. „To teda nemáš moc, já mám šest a půl tisíce dolarů.“ Já jsem říkal, ale korun. A on říká korun: „To je člověče nějak málo. Ale my jsme tady jako v ráji.“ Protože tenkrát byl směňnej kurz 45 korun za dolar. On si dal naproti v hospodě, tam je vyhlášená restaurace, dal si biftek za 17 korun, dal si k tomu pivo, to stálo tenkrát 1,90, Plzeň, a ještě mohl holce koupit silonky za ten dolar.

36:00 On říká: „Vy jste v ráji tady!“ A já jsem mu říkal: „Ty vole, ty seš tady v ráji. My ne!“ Tak jsem mu musel vysvětlit, že co mám, to je celoměsíční plat náměstka. Pak jsme točili takovej film, Dům na Poříčí, jestli jste to viděli. To byl takovej film zaměřenej – hnusní kapitalisti šidili na cementu a ten barák potom spadnul na tom Poříčí. Tak jsme tam padali, propadávali stropem, takovýhle věci. Ale byly za to peníze, byla legrace. A jsem jednou takhle přišel domů, byl jsem takhle vystříhanej, takový ty starý zedníci nemohli mít kotlety jako já, mě ostříhali.

37:03 A žena povídá: „Jak to vypadáš, prosím tě?“ „No to víš, hraju zedníka.“ „Jakýho zedníka?“ Tak jsem musel vyklopit, že dělám kaskadéřinu. „Máš tady dvě děti a blbneš takhle.“ Pak Silní muži Vídně, to jsme točili s Rakušákama. A pak jsem dělal reklamy hodně. Právě jak jste viděli Alianz a různě, na piva, na všechno možný. Taky jsem učil, protože to zařízení naše, úpravna vody, to jsem musel zaučovat ty, který to obsluhovali.

38:01 Takže jsem měl ve třídě třeba třicet lidí, tabuli a normálně jsem jim to vysvětloval co a jak. Jak se dělá úprava vody na německý stupně a tak dále. A vysvětloval jsem jim mašinu, jak funguje. Takže jsem taky učil. Dělal jsem všechno možný. Bal jsem v mnoha zemích světa. Byl jsem třeba, jestli se budete chtít někam podívat, Kostarika je nádherná země. To je fakt země, která stojí za to vidět. To město Sant José, hlavní město, to není nic moc. Ale venkov, to jsou samý kytky. Oni tam pěstujou na olej ty palmy a mají je seřazený, aby to mohli dělat kombajnem.

39:00 A všude ty nádherný haciendy a všude spousta květin. A nádherný pralesy, já jsem tam byl v pralese. Moře krásný, lovil jsem tam ryby, harpunou samozřejmě. A pak jsem byl, hodně jezdím do Egypta, protože to je doslova akvárium. Egypťani jsou na Čechy zvyklí, mají nás hrozně rádi. Říkají: „Vy jste kamarádský, bezvadný lidi. Rusáci a Poláci, ty jsou sprostý na nás.“ Oni je považují za méněcenný, nebo jak. Já tomu nerozumím. Já jsem zažil na vlastní kůži. Tam jsou takový bary na těch plážích. Tam si můžete dát kořalku a pivo.

40:03 A ti kluci jsou hrozně milí, ahoj, oni uměj. A jeden takovej mi tam zrovna nalejval kořalku a načež říšel Rusák: „Davaj vodky!“ Tak on mu nalil panáka vodky. „Što eto?! Dvě stě grama!“ On něj koukal, co je to, protože nerozuměl. Já mu říkám, že to chce velký. Rusák tam šáh, vzal mu tu flašku a lil to do sebe. „Što takoje!?“ Prostě se chovají takovým způsobem. I mladý holky, Rusandy, ty se vožerou. Ty tam ležej po pláži, hrozný.

41:00 To je zajímavý, kdežto my jsme takový přátelský. Voni nás Egypt'ani doslova milujou. Jeden takovej šéf tam byl, my jsme měli všechno gratis. Tak jsem tam šel a šéf tam takovej, byl vohozenej a říkal: „Bud'te zdrav!“ Česky. On říká: „Ty jsi Čech? Vy jste naši nejlepší hosti.“ Fakt jako si nás považujou. A jsem rád, že máme takhle dobrý jméno. To ty Rusáci a Poláci, to je trochu jinak. Pak jsem byl třeba v Peru.

42:00 V Jižní Americe, ve Spojenej státech. Protože jak jsme začali podnikat, tak jsme začali vydělávat peníze. Tak jsme vyrazili do světa trošku. *Mohli bychom z toho vesela přejít trošičku do té historie v uvozovkách. Pamatujete si, pane Romane, něco z války. Protože to jsme my, jak tady sedíme, nikdo bohudík nezažili.* No já jsem chodil do 1. třídy za Hitlera. V roce 44 jsem nastoupil do první třídy a paní učitelka, když přišla do třídy, tak jsme museli stát, na stěně visel obraz Hitlera a Háchy.

43:04 A ona se otočila k nám: „Heil Hitler, sitzen!“ Byla to učitelka na němčinu, teda. A už do nás prala mutter, fater, katze, hund. A za čtyři roky na to byla zase ruština – Naša Táňa gromko pláčet... a tak furt dokola. A pak přišli bolševici a to byla katastrofa. Za tý války člověk zjistil, jaký jsou lidi. My jsme třeba bydleli u babičky v době války, protože táta se o nás hrozně bál. A děda byl takovej vejš postavenej, měl krásný byt.

44:03 Tak jsme bydleli u babičky, bylo to na venkově, bylo to nádherný. Já jsem tam měl kamarády. Chodili jsme do pískovny a tam jsme mohli válčit. Tak jsem tam začal chodit, bylo to v Lipčicích nad Vltavou, tak jsem tam začal chodit do školy. Měli jsme souseda a ten za tý války si tem vodil takový ty esesáky. A von si zabil prase. To se prostě nesmělo, to bylo pod trestem smrti, to vůbec nepřicházelo v úvahu. Všechno muselo jít na frontu. On suverénně, protože tyhle, von je pak pozval na hostinu, tak mohl.

45:00 A jeho syn chodil se mnou do třídy. A ten vždycky přišel, chleba namazanej sádlem a se škvarkama. A my jsme chleba posolenej a namazanej česnekem. Protože tenkrát kilo sádlu bylo za tisíc korun, nebo kilo mouky za tisíc korun, to bylo hrozný. A nebylo to vůbec jednoduchý. Po válce tenhle ten pán najednou Rudý gardy, to pamatujete, a stal se z něj bolševik jako hrom. A vstoupil do armády. Tyhle lidi by neměli existovat. Protože kam vítr, tam plášť. Protože kdyby přišli Číňani, tak si nechali odoperovat oči. To nejsou dobrý lidi.

46:00 Tak takový lidi mezi náma jsou. Je fakt, že Hitler jednou prohlásil, že kdyby mezi náma nebyli ti špiclové, takže neměl tady šanci. A protože lidi donášeli, tak hold. Taková je pravda. Jinak jsem byl klučina malej, docela

čipernej, bych řek. Takže mě jednou zavolal náš souseď, to byl druhej. Ten byl napojenej na odboj. Hele, říkal, mně říkali tenkrát Mít'ó, protože já jsem po svém kmotrovi se jmenoval Nikolaj, ale česky to je Mikuláš. V rodným listě mám napsáno Roman Mikuláš Hrudka.

47:00 A protože jsem asi to Roman neuměl říct dobře, tak mi říkali Mít'ó. Tak mi říkal: „Hele Mít'ó, ty jsi takovej šikovnej kluk. Já bych ti dal takovej chlebníček a odneseš ho tam a tam.“ Já jsem řekl, že samozřejmě. Tak jsem to odnesl a tam byl nějakej odbojář schovanej. Tak jsem mu nesl nějaký věci, tam jsem mu to předal. Takhle mě tehle občas využil, ten pán. Takže já jsem jsem byl nenápadnej, rychlej takovej rychlonožka. Takže za tý války to bylo opravdu zlý. A pak přišla revoluce a ten můj kmotr, ten jak se blížili Rusové, tak měl strach, strašnej, tak nám poslal lísteček z hlavního nádraží.

48:00 Že se s náma loučí, ale že má strach před rudoarmějci, protože on byl Bělorus. A jeho tatínek byl profesorem na vysoký škole, a navíc starosta města. A když přišli rudý, tak ho prostě oběsili, maminku znásilnili a zastřelili, sestru, ona byla nějaká šlechtična, znásilnili, zastřelili. A měl dva bratry, to byli bělogvardějci, jako v bílý armádě důstojníci, tak ty oba dva taky zastřelili. A on jedinej utekl do tehdejšího Československa, který bylo úplně neutrální a úžasný.

49: 35 Takže přijeli Rusové a poslal ten lísteček, že se omlouvá. Od té doby jsme o něm nikdy neslyšeli. A mně říkal Mít'ó, protože to byla zdrobnělina od Nikolaje, Mít'a (*výměna baterií jednoho z nahrávedel*).

50:35 Už vás to nebaví, že jo. „Mě to baví, já vás ráda poslouchám.“ (Sára) Já jsem v té době byl taky u skautů. (*výměna baterií jednoho z nahrávedel*).

52:50 Tak jsem taky vstoupil do skautu. A protože jsem byl malej, tak Vlče. Pak jsou starší, to už jsou skauti.

53:01 A za bolševika naši vedoucí dali na ty skály americkou a českou vlajku a napsali tam vápnem Pravda zvíťezí. No to byl průšvih za bolševika. Dovedete si to představit, co ty dělali. Pozavírali všechny a my jsme jako malí kluci z toho vypadli. Takže to nebylo jednoduchý za komunistů. Já nevím, vy ale žádný zkušenosti mít nemůžete, ale byl to totalitní režim v plným slova smyslu. Protože všechno muselo být podle nich. Na všechno museli být dotazníky: ... jak jste se angažoval v roce 1945, 1947 a tak dále. Všechno prostě museli jste uvést.

54:00 Mě hold nikdy nepřesvědčili do partaje, protože já jsem bejval ministrant, že jo. Já jsem prostě dělal všechno. Každěj má vyzkoušet, co jde. Protože život je pak takovej naplněnej. Protože když jsem potom byl pionýr, tak jsem na těch schůzkách zlobil, tak mě nikdy nepřijmuli, zaplat' Pán Bůh. A pak, když jsem šel na vojnu, tak jsem dělal do takových věcí, že jsem organizoval různý setkání nebo tancovačky s děvčatama.

55:04 Tak mě zvolili kulturního referenta ČSM. A já jsem v ČSM nikdy nebyl. Tak jsem zařizoval různý setkání, tancovačky. Abychom se prostě bavili. Vždycky jsem tam, kde jsem sloužil, v Sušici. Tam je Solo, tam se dělali

zápalky, teď to bohužel prodali Indům, myslím. Pak je tam nějaká textilka, tak děvčat tam bylo spoustu. A byl tam Národní dům, ten patřil pod vojáky, takže tam jsme dělali různý setkání, tancovačky.

56:00 Bylo to krásný, protože my mužský potřebujeme děvčata. A vy nás zase, je to tak. Není nad krásnou lásku. Takže mně se láska povedla. Já mám ženu, která za prvé úžasně lyžuje dodneška. Já už kvůli těm kolenům, který jsem si zničil, jak se říká sportem k trvalé invaliditě, tak mám kolena titanový, obě dvě. Takhle mi to rozřízli, seřízli cirkulárkou a narazili do tý kosti takový destičky titanový.

57:03 Takže mám obě dvě kolena titanový. Abych to zdokumentoval, vidíte to. Takže já jsem lyžoval hodně, takovým tím způsobem, protože jsem stokilovej chlap, tak to frčí. Tak jsem jezdil černý, co to šlo, s nadšením, protože člověk je trochu kaskadér. No tak jsem to přeháněl. Třeba ve Francii jsme byli ve Třech údolích, to je takový jedno z nejkrásnějších středisek lyžařských. Tam jsem sjížděl z dvou celých sedmi a dole kvetly stromy pomalu.

58:00 Nahoře mrzlo a dole už byla taková ta břечka. Roztátej sněh, to jsem dával do hran, abych to udržel, abych tam někoho nezabil a najednou mě píchlo v koleno a bylo to hotový. Urvanej meniskus. Tak jsem šel na první operaci To je tak zvaná artroskopická operace. To vám naříznou, strčí tam kameru, naříznou z druhý strany, strčí tam frézu a vyfrézujou to. Ale průser je v tom, že se mezi klouby dostane kus menisku a vorve vám tu vystýlku, co je mezi kloubama, kde se to jako maže, že vás to nebolí. A jak se to vorve, tak jde kost na kost, to bolí, to se nedá vydržet.

59:02 Já jsem byl na těch operacích čtyřikrát. Takže dvakrát tady a dvakrát tady. A pak jsem začal chodit o berli. A v tý době jsem zrovna dělal jednomu známému rekonstrukci vilky s Ukrajincema., klukama. Tak jsem tam pochodoval o tý berli francouzský. A najednou kluci říkají: „Šéfe, najde nám míchačka.“ Tak říkám, že to bude jenom klínovej řemen, já dojdu do auta pro klíč. A zpoza hradby, tam byl takovej starší pán šedivej, říká: „Jestli chcete půjčit čtrnáctku klíč, tak já vám ho půjčím.“ A donesl ho a říká: „Vy byste mi zase mohli vynést ten binec z tý zahrady, když vozíte ten rum tady těma kontejnerama.“

01:00:03 Tak kluci tam skočili, dva pytle dotáhli a on říká: „Vy máte koleno v háji, že jo.“ Tak jsem říkal: „No, ošklivý to mám.“ A on říká: „Víte co, tak přijďte do Motola a ptejte se na Sosnu.“ Já mám kamaráda chirurga v Motole, tak jsem mu volal a říkám: „Hele, znáš nějakýho Sosnu?“ A on říká: „Ty vole, to je největší kapacita, ortopéd, u nás vůbec, kterej přednáší prostě po Evropě a je spoluautorem tý náhrady kolenní. To je borec prostě.“ Tak jsem přišel za panem profesorem Sosnou.

01:01:00 On říká: „Á, vy jste z tý zahrady.“ Tak jsem šel na rentgen a on říká: „Vy máte čtyřku.“ Ono se to řadí do stupňů: první, druhéj, třetí, čtvrtěj. „Vy máte čtyřku, vám už jde kost na kost.“ Já jsem říkal: „Mě to taky už v noci

budí!“ „Víte co, uděláme nový kolena!“ Já jsem říkal: „Ježíšmaria!“ Tak mi udělal nový kolena. Ale on je opravdu machr. Takže mám nový kolena. Občas tedy bolejí, z kopce do kopce, ze schodů do schodů. Ale jinak po rovině dobrý. Ale lyžoval jsem ještě, Ale teď už se bojím. Dřív to v podstatě byl sport pro pár vyvolenejších. Tam bylo pár lidí. A teď je to masovej sport.

01:02:00 Lyžujou tam lidi, který to neuměj. A on vás sejme. Mně se stalo, že jsem jel normálně a malej kluk, takovej osm, devět, deset let, prostě do vajíčka a co to jde. Já jsem dělal prostě oblouky a on to do mě napral. On koleno v hájí a já vorvanej celej ksicht, samá krev. Protože mě srazil, že jo. To byl takovej ten vestrej sníh, firm. A ještě pan učitel mi šel vynadat. Já říkám: „Já nemám voči vzadu. Je povinnost každýho lyžaře se dívat dopředu a vyhýbat se.“ Prostě jsem dělal oblouk a on mě sestřelil, že jo.

01:03:00 Prstě sportem ke zdraví a trvalé invaliditě. *Abychom nekončili tak pesimisticky, co byste těm našim děvčatům doporučil do života. Ať žijou naplno. Ať dělají všechno, co je baví. Hlavně dokončit školu dobře, abyste měli nějaký papír a za druhé, když vám to vyjde, vejšku, nádhera. Nebo gympl, to je takovej předstupeň před tu vejšku. Šikovný jste od pohledu, takže si myslím, že by to mohlo vyjít. A jinak žijte život naplno, co to jde, protože život je od toho, aby se žil, ne aby se jenom tak odžíval, takzvaně. Jíst, pít a spát, to je na nic.*

01:04:00 Žít ho naplno prostě. Nebát se žádný lásky, ale dávat si pozor, samozřejmě. No vždyť je to krásný. A když těch partnerů bude víc, vždyť to nevadí. Musí se to vyzkoušet. Každěj se vám přece nemůže hodit, tak jak jste si ho představovali. Princ z pohádky na bílým koni, to je blbost. Radši takovýho normálního bezvadnýho kluka, kterej rozumí legraci, je chytřej, je pracovitej, to je důležitý. „Děkujeme.“ (01:04:46)